

skæftigelse. Og så tilføjede jeg: Det kunne jo rent faktisk godt være, at det som et meget positivt tillægsprodukt, en tilføjelse kan man sige, faktisk også hjalp folk med nogle af de sociale problemer, de havde, at de kom i arbejde, at de kom ud på en arbejdsplads, at de fik en social omgangskreds, alle de ting. Det at komme i arbejde er positivt.

Med hensyn til det, jeg omtalte om salamimetoden, var vi til et møde, og man må huske, at udgangspunktet for det møde jo var, at arbejdsgrundlaget var de væsentlige indrømmelser, som Socialdemokratiet havde fået, før de forlod forhandlingerne forud for valget, men så kom der nye til. Man vil have nogle ændrede størrelser af B-centrene, og som man også sagde: Der skulle være nogle flere muskler ude i regionerne. Så der var nye vilkår.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg har stor respekt for politisk uenighed og politisk meningsudveksling, men vi præsenterede ikke nogen som helst nye vilkår, nogen som helst nye krav over for ministeren, da vi mødte opovre til forhandlinger i fem kvarter over en kop kaffe og et rundstykke. Tværtimod. Vi præsenterede nøjagtig de samme synspunkter som sidste år. Jeg deltog selv i forhandlingerne i juni måned sidste år over i Beskæftigelsesministeriet om nøjagtig det her.

Så der er overhovedet ikke stillet nogen som helst nye krav. Vi har sådan set forsøgt at imødekomme regeringen på væsentlige områder, ved at vi stillede forslag, ved at vi spurgte ind til, hvor regeringen ville strække sig, ved at vi prøvede at præcisere, hvor det var, vi syntes, at hovedproblemerne i det her var. Og resultatet var, at ministeren valgte at gå tilbage til kontaktudvalget med de øvrige regeringspartier og Dansk Folkeparti, og så fik vi en telefonopringning om, at man ikke syntes, der var nogen grund til at forhandle videre med os på det her punkt.

Så der er ikke stillet nogen som helst nye krav. De, som ikke har villet forhandle, og de, som ikke har ønsket at lave et bredt forlig på det her område, er regeringen og Dansk Folkeparti, og det beklager jeg.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Så kan jeg konstatere, at vi blot er uenige på det punkt, og så vil jeg igen have lov til at slå fast, at

det, der var forhandlingsgrundlaget, var det grundlag, som Socialdemokraterne og De Radikale havde forhandlet sig frem til sammenholdt med regeringens udgangspunkt forud for valget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jamen nu er jeg altså nødt til at få det at vide: Hvad er det for en fest, der har været, og som jeg ikke blev inviteret til? Jeg får hele tiden at vide, først af hr. Jens Vibjerg og siden af hr. Jakob Axel Nielsen, at der har været en eller anden lang forhandlingsfest, som jeg skulle have været inviteret til. Jamen for søren, jeg var ikke inviteret! Jeg har været inviteret til en kop morgenkaffe med morgenbrød, men jeg har da hverken fået tilbudt aftensmad eller et nattesæde, selv om jeg endda havde klædt mig på i mit stiveste politiske puds.

Mit indtryk er, at den radikale deltagelse var ildeset. Jeg fik indtrykket af, at regeringen havde kærester nok i Dansk Folkeparti. Så altså, jeg spørger bare mig selv: Hvad er det for en forhandlingsfest, som er foregået, og som Det Radikale Venstre ikke har fået lov at deltage i?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg kan selvfølgelig ikke udtømmende svare på, om der er nogen fester, som fru Elisabeth Geday ikke har været inviteret med til, men det, jeg kan sige, er – for nu at bruge udtrykket en fest – at der var en fest, som varede fem kvarter, hvor vi fik et rundstykke, det er korrekt, men det er, som om der i sig selv er noget negativt i, at mødet varede fem kvarter, og at det var hyggeligt. Jamen der blev udvekslet gode synspunkter, og det var en reel politisk diskussion.

Men så må jeg altså lige holde fast i her, at der var manglende vilje hos Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, at de ikke ønskede, at der skulle komme et forlig ud af det her. Der var vilje, og forhandlingsudgangspunktet var det, som Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre havde forhandlet sig frem til forud for valget, hvor de så uvist for mig havde forladt forhandlingerne. At det kun tog fem kvarter, synes jeg ikke siger noget i sig selv. Det var det tidsrum, det tog at konstatere, at Socialdemokratiet og De Radikale ikke ønskede at deltage.